

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28390-10-25 אחוזת הגפן בע"מ נ' מ.י. תים נדל"ן בע"מ
 ת"א 10478-12-25 מ.י. תים נדל"ן בע"מ נ' אחוזת הגפן בע"מ

לפני כבוד השופט גד מינא

המבקשת: מ.י. תים נדל"ן בע"מ
 באמצעות עו"ד מאיר ישראלי

נגד

המשיבה: אחוזת הגפן בע"מ
 באמצעות עורכי הדין יובל עציוני ואלדד פסי

פפרות:

סמדר אוטולנגי **בוררות - דין ומהל** כרך א-ב (מהדורה 4,)
 אורי גורן **בוררות** (2018)

חקיקה שאוזכרה:

חוק הבוררות, תשכ"ח-1968: סע' 1, 2, 24(10), 24(3), 26(ב), יז'

מיני-רציו:

* התקבלה בקשה לביטול פסק ביניים שניתן על ידי הבורר. נפסק, כי יש לבטל את פסק הביניים שניתן בחריגה מההסמכה שקיבל הבורר מהצדדים בהסכם הפשרה ותוך שהחייב שנקבע במסגרתו, שאמור להיות סופי (להבדיל מחייב "ביניים"), לא עונה להגדרה של פסק ביניים.

* בוררות – פסק בורר – בקשה לביטולו

* בוררות – פסק בורר – חריגה מסמכות

* בוררות – בורר - שכרו

בקשה המבקשת (ת"א 10478-12-25) לביטול פסק בוררות (ביניים) שניתן ובקשה של המשיבה לאשר את אותו הפסק (ת"א 28390-10-25). המשיבה הגישה בקשה לאישור פסק הביניים ואילו המבקשת הגישה בקשה לביטולו. המבקשת, מבקשת לבטל את פסק הביניים, ולהורות לבורר להשלים את מלאכתו ולהוציא פסק סופי ומנומק הקובע את שווי העבודות שבוצעו בפועל על ידי המשיבה. המשיבה טוענת מצידה, שמדובר בבקשה חסרת תום לב שנועדה לדחות את הקץ, וכי חוסר תום הלב של המבקשת בא לידי ביטוי בסירובה לשלם את חלקה בשכר הבורר.

בית משפט השלום פסק כלהלן:

יש לבטל את פסק הביניים שניתן בחריגה מההסמכה שקיבל הבורר מהצדדים בהסכם הפשרה ותוך שהחיוב שנקבע במסגרתו, שאמור להיות סופי (להבדיל מחיוב "ביניים"), לא עונה להגדרה של פסק ביניים. זאת, כיוון שבמסגרת פסק הביניים לא נקבע מה שווי העבודות שביצעה המשיבה (כפי שהוסכם בהסכם הפשרה) וממילא לא ניתן היה לקבוע שבכל מקרה מגיע למשיבה סך של 900,000 ₪. בסמוך מאד למתן פסק הביניים הבורר כבר הכריע באופן סופי במחלוקות בין הצדדים, כך שביטול פסק הביניים אינו מותיר את הצדדים ללא הכרעה. ההכרעה קיימת וכל שנותר לצדדים לשלם את שכרו של הבורר ולקבלה. הבקשה לביטול פסק הביניים מתקבלת. הבורר רשאי לתקן או לשנות את הפסק הסופי כאמור בפסקה 31 לפס"ד.

פסק דין

פתח דבר

לפני בקשה המבקשת (ת"א 10478-12-25) לביטול פסק בוררות (ביניים) שניתן ביום 14.9.25 על ידי כבוד הבורר, השמאי והמהנדס מר יצחק ברמן ובקשה של המשיבה לאשר את אותו הפסק (ת"א 28390-10-25).

רקע עובדתי

- ביום 18.7.24 התקשרו הצדדים ב"חוזה למתן שירותי בניה" על פיו מסרה מ.י. תים נדל"ן בע"מ (להלן: "המבקשת"), ביצוע עבודות בניה בפרוייקט ברחובות לאחוזת הגפן בע"מ (להלן: "המשיבה").
- סעיף 11 להסכם בין הצדדים קובע כי חילוקי דעות יתבררו בפני בורר.
- על רקע חילוקי דעות בין הצדדים עבודות הבניה הופסקו ביום 23.5.25 והמשיבה עזבה את אתר הבניה.
- ביום 2.7.25 חתמו הצדדים על הסכם פשרה (להלן: "הסכם הפשרה"). מהסכם הפשרה עולה כי הצדדים ביקשו לכמת את היקף העבודה שביצעה המשיבה ולבצע התחשבות סופית. לצורך זאת, החליטו הצדדים, במסגרת הסכם הפשרה למנות "גורם מוסמך שיכריע במחלוקות הכספיות באופן המפורט להלן (להלן: "המכריע")" (ס' 2 להסכם הפשרה). ההסכם קובע כי בתוך 7 ימים, הצדדים יפגשו עם המכריע בשטח ויעבירו טענותיהם (ס' 3). כן קובע ההסכם כי:

"המכריע יוציא דוח מנומק ובו יכריע בשאלה מה היקף העבודות שביצעה החברה בפועל עד ליום (כך במקור – ג"מ), כמה שולם לה עד למועד הוצאת הדוח שלו, ומה יתרת התמורה המגיעה לה, תוך התבססות על עלויות והוצאות בנייה מקובלות לעבודות מן הסוג שביצעה, בתוספת רווח קבלני נהוג בגין עבודות מסוג זה לקבלן ראשי בסיווג ג'5, באזור בו בוצעו העבודות. המכריע יקח בחשבון, ככל שימצא שהדבר רלוונטי, תוספות בגין עיכובים כתוצאה משינוי תכניות, שינויים שהועברו מיעצים וחוסר התאמה בתכנון, גורמים שמקורם אצל המזמין או מי מטעמו ונדרשו והכבירו מטבעם על החברה במהלך ביצוע עבודותיה, או הפחתות מקובלות, ככל

שימצא כי החברה התעכבה בעבודות וכן כל שינוי כאמור שמקורו בחברה או מי מטעמה".

5. בהסכם הפשרה נקבע כי הדו"ח שיוציא המכריע, יהא מחייב כהכרעת בורר בהתאם לסעיף 11 להסכם ועל פי כל דין (ס' 7) וכי תוך 7 ימים ממועד המצאת הדו"ח, **"תשלם הקרן לחברה את הסכום שנקבע על ידו, כנגדו תוציא החברה חשבונית מס למזמין"** (ההדגשה אינה במקור – ג"מ).

6. כאן המקום להבהיר כי הכוונה במונח "קרן" היא לחברת קוואן פתרונות פיננסים בע"מ שנותנת, כפי הנראה, מימון לפרוייקט עבור המבקשת. במסגרת הסכם הפשרה הכינו הצדדים מקום לחתימת הקרן, על פיו הקרן היתה אמורה לאשר את הסכם הפשרה ולפעול לפיו. אין חולק שהקרן מעולם לא חתמה על הסכם הפשרה.

7. לאחר חתימת הצדדים על הסכם הפשרה פנו הצדדים למרכז הישראלי לגישור ולבוררות שמינה את הבורר.

8. ביום 14.9.25 נעתר הבורר לבקשת המשיבה למתן פסק ביניים במסגרתו החליט "כי **הקרן תשלם לחברה (המשיבה – ג"מ) סך של 900,000 ₪ בצירוף מע"מ, וזאת בתוך 7 ימים...**".

9. המשיבה הגישה בקשה לאישור פסק הביניים ואילו המבקשת הגישה בקשה לביטולו.

10. מטענות הצדדים עולה כי ביום 9.11.25 הודיע הבורר לצדדים שפסק הבוררות הסופי "מוכן, ניתן ונחתם ביום 7.11.2025" – כלומר פחות מחודשיים לאחר פסק הביניים. עד היום הפסק הסופי לא נשלח לצדדים כיוון שהצדדים אינם משלמים את שכרו של הבורר. המשיבה ציינה בהקשר זה כי היא נאלצה לשלם גם את חלקה של המבקשת בשכר הבורר עבור פסק הביניים והיא אינה מעוניינת לשלם שוב את חלקה של המבקשת שמסרבת לשלם את שכר הבורר, בטרם תקבל המשיבה את התשלום על פי פסק הביניים.

הבקשה לביטול פסק הביניים

11. המבקשת טוענת שעומדות לה עילות הביטול הבאות:

- [עייף \(3\)24](#) [לחוק הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק הבוררות"), בשל חריגה קיצונית של הבורר מסמכותו. נטען כי הכרעת הבורר מהווה חריגה ממה שהוסמך הבורר לעשות לפי הסכם הפשרה. כך גם נטען שטעותו של הבורר זועקת לשמים שעה שבפסק הביניים קבע כי הקרן היא שתשלם למשיבה, כאשר הקרן כלל אינה צד בבוררות. בהקשר זה נטען גם שאין

מקום לאשר פסק ביניים, שמבוסס על טעויות, בזמן שההתחשבות הסופית עשויה לשנות את התמונה כולה.

- [סעיף 24\(10\) לחוק הבוררות](#) בשל טעות עובדתית מהותית של הבורר שביסס את המרכיב המרכזי בפסק (700,000 ₪) על הנחה מוטעית לפיה קיים עיכבון בידי הקרן.

- המבקשת טוענת, ללא שיוך טענתה לאיזו מעילות הביטול על פי [חוק הבוררות](#), שהבורר התעלם מהסכם שירותי הבניה.

12. המבקשת מבקשת לבטל את פסק הביניים ולהורות לבורר להשלים את מלאכתו ולהוציא פסק סופי ומנומק הקובע את שווי העבודות שבוצעו בפועל על ידי המשיבה.

13. המשיבה טוענת מצידה שמדובר בבקשה חסרת תום לב שנועדה לדחות את הקץ וכי חוסר תום הלב של המבקשת בא לידי ביטוי בסירובה לשלם את חלקה בשכר הבורר; פסק הביניים מפורט ומנומק; המשיבה מפנה להלכות לפיהן ההתערבות בפסק בוררות תהיה בצמצום רב; לעניין חיובה של הקרן לשלם נטען שבהודעת דוא"ל של הבורר מיום 26.10.25 הבהיר הבורר שהצדדים הם שקשרו את הקרן להסכם הפשרה ובכל מקרה הדבר אינו מוריד ממחויבות המבקשת לשלם למשיבה את הסכום שנפסק; אשר לטענות לטעות עובדתית קשה בפסק הביניים, נטען שהדבר כלל לא מקים עילת ביטול ומדובר בטענה בעלת אופי ערעורי.

14. ביום 28.5.26 נערך דיון בבקשה. במסגרת הדיון ובין היתר לאור קשיים שהוצפו ולאור זאת שפסק הבוררות הסופי כבר מוכן מזה למעלה מחצי שנה הצעתי לצדדים כך:

"הצעת בית המשפט: לאחר ששמעתי את הצדדים, אציע כך וזאת מבלי שמי מהצדדים מודה בטענות הצד האחר:
1. פסק הביניים שניתן ביום 14.9.25 יבוטל.

2. הבורר שכבר הודיע לצדדים בחודש דצמבר 2025 שקיים פסק סופי, יתן פסק סופי וככל שיש צורך יתכלל לתוכו את הכרעותיו בפסק הביניים. לצדדים שמורות כמובן טענות על פי דין כנגד הפסק הסופי שיינתן.

3. הואיל ומ.י. תים לא שילמה את חלקה בשכר הבורר עבור פסק הביניים בסך של 18,025 ₪ כולל מע"מ, כל אחד מהצדדים מתחייב לשלם את חלקו בשכר הבורר עבור הפסק הסופי וזאת בתוך 7 ימים מיום שהבורר יודיע שהפסק הסופי לפי סעיף 2 לעיל מוכן כאשר מחלקה של אחוזת הגפן יופחת הסכום שאחוזת הגפן שילמה עבור מ.י. תים – כך שמ.י. תים תשלם לבורר את מחצית דרישתו בגין הפסק הסופי בתוספת הסך של 18,025 ₪."

המבקשת הסכימה להצעה. המשיבה לא הסכימה שפסק הביניים יבוטל לפני שהמבקשת תשלם את חלקה בשכר הבורר. על רקע אי ההסכמה להצעה, יש להכריע בבקשת הביטול.

דיון והכרעה

15. לאחר ששקלתי את כלל טענות הצדדים, הגעתי למסקנה לפיה יש לבטל את פסק הביניים שניתן בחריגה מההסמכה שקיבל הבורר מהצדדים בהסכם הפשרה ותוך שהחיוב שנקבע במסגרתו, שאמור להיות סופי (להבדיל מחיוב "ביניים"), לא עונה להגדרה של פסק ביניים. זאת, כיוון שבמסגרת פסק הביניים לא נקבע מה שווי העבודות שביצעה המשיבה (כפי שהוסכם בהסכם הפשרה) וממילא לא ניתן היה לקבוע שבכל מקרה מגיע למשיבה סך של 900,000 ₪.

16. [סעיף 1 לחוק הבוררות](#) מגדיר פסק בוררות גם כפסק ביניים. כמו כן, [סעיף יז'](#) לתוספת הראשונה ל[חוק הבוררות](#) מסמיך את הבורר "לתת פסק ביניים המכריע בנושא הבוררות חלקים חלקים". [סעיף 2 לחוק הבוררות](#) קובע כי "רואים הסכם בוררות כמכיל את ההוראות שבתוספת הראשונה... והוא כשאינו כוונה אחרת משתמעת מן ההסכם".

17. יצוין כי המונח "פסק ביניים" מטעה לכאורה, שכן המילה "ביניים" מלמדת לכאורה על זמניות, שעה שפסק ביניים הוא סופי לכל דבר ועניין – בדיוק כמו פסק דין חלקי (סמדר [אוטולנגי בוררות: דין ונהל](#) כרך ב 760 (מהדורה רביעית מיוחדת 2005)).

18. בענייננו, בשים לב להסכמות הצדדים בהסכם הפשרה, מצאתי שפסק הביניים ניתן בחריגה מסמכות ובטרם הכריע הבורר בטענות הצדדים. עילת הביטול הרלבנטית היא זו הקבועה [בסעיף 24\(3\) לחוק הבוררות](#) ולפיה "הבורר פעל ללא סמכות או שחרג מהסמכויות הנתונות לו לפי הסכם הבוררות".

19. מהסכם הפשרה (ראו ה"הואיל" השלישי) עולה כי למשיבה יש טענות על תשלום נוסף שמגיע לה ולמבקשת יש "טענות הפוכות". הצדדים הסכימו למנות את הבורר על מנת שיוציא פסק מנומק ובו יכריע בשאלה מה היקף העבודות שביצעה המשיבה, כמה שולם לה, מה יתרת התמורה שמגיעה לה (ס' 4). הצדדים אף קבעו כי הבורר יקח בחשבון שיקולים שונים שנמנו במסגרת סעיף 4 להסכם הפשרה. סעיף 5 להסכם הפשרה קובע כי לתשלום שיקבע הבורר שמגיע למבקשת יתווסף סך של 100,000 ₪ שהמשיבה שילמה למרדכי גאלי עבודות עפר. סעיף 8 להסכם הפשרה קובע את מועד התשלום ולפיו בתוך 7 ימים מהמצאת הדו"ח המכריע (הכוונה כאמור לפסק הבוררות) יבוצע התשלום.

20. פסק הביניים אינו כולל את הקביעות שהצדדים הסכימו שעל הבורר להכריע בהן. כך למשל, פסק הביניים אינו מתמחר את העבודות שביצעה המשיבה, גם לא באופן חלקי – כלומר, לא נקבע במסגרתו שתמחור העבודה עד לשלב כזה או אחר בבניה עומד על סכום כזה או אחר. הבורר התייחס לכך בעצמו בהחלטתו מיום 1.10.25,

שניתנה לאחר פסק הביניים שם ציין כי "תמחור העבודות שבוצעו ע"י החברה (המשיבה – ג"מ) באתר יטופל כיאות ע"י הבורר במסגרת פסק הבוררות הסופי".

21. הקושי בפסק הביניים הוא אפוא כפול:

22. ראשית, הוראות הסכם הפשרה שכוללות את תפקידו של הבורר (הוצאת דו"ח מכריע שכולל תמחור העבודה), כולל מועד התשלום המוסכם על הצדדים, שוללות לכאורה את הסמכות ליתן פסק ביניים. במילים אחרות, מהסכם הפשרה משתמעת כוונה אחרת כמשמעותה [בסעיף 2 לחוק הבוררות](#).

23. שנית, אף אם הייתי מניח שהבורר הוסמך בענייננו ליתן פסק ביניים, לא ניתן היה להגיע למסקנה בדבר חוב של 900,000 ₪ של המבקשת למשיבה לפני הכרעה במחלוקות – גם במובן זה ההכרעה חורגת מהסמכות שהצדדים הקנו לבורר בהסכם הפשרה.

מפסק הביניים עולה כי המשיבה הגישה בקשה למתן פסק ביניים לפיו תחוייב המבקשת לשלם למשיבה סך של 1,073,905 ₪ שמורכבים משלושה סכומים:

1. סך של 273,905 ₪ לפי דו"ח מהנדס הפרוייקט איתן גור (להלן: "דו"ח גור").
2. סך של 700,000 ₪ שמעוכבים בידי המבקשת.
3. סך של 100,000 ₪ בגין התשלום לחברת מרדכי גאלי עבודות עפר, וזאת בהתאם לסעיף 5 להסכם הפשרה בין הצדדים.

24. הבורר מצוין בפסק הביניים שדו"ח גור מוסכם על הצדדים מבחינת העבודות שבוצעו (אבל לא מבחינת התמחור). הבורר מצוין בפסק הביניים שלשית המשיבה שווי העבודות שביצעה עומד על 3,638,832 ₪ (כולל שינויים) וכי לשית המבקשת שווי העבודות עומד על 1,273,487 ₪. עוד מצוין הבורר שקיימת הסכמה ביחס לסכומים ששולמו למשיבה בסך כולל של 1,593,159 ₪. הבורר מסכם ומציין שלאור האמור, לטענת המשיבה מגיע לה סכום נוסף של 2,045,673 ₪ "מעבר לתשלומים שקיבלה" ואילו לטענת המבקשת היא שילמה ביתר ולכן על המשיבה להשיב לה סך של 319,672 ₪ (ס' 17 לפסק הביניים).

לאחר מכן, עובר הבורר לפרק הדיון וההכרעה שם הוא קובע שהוא מעדיף את חישובי המשיבה ודו"ח גור שערוכים ביתר פירוט ומגובים באסמכתאות. לכן, קובע הבורר שאין הצדקה שהמבקשת תחזיק עיכובן בסך של 700,000 ₪ ומחייב את הקרן לשלם סכום זה. כמו כן, קובע הבורר שעל הקרן לשלם למשיבה סך של 100,000 ₪ בגין הסכום ששולם על ידי המשיבה לחברת מרדכי גאלי עבודות עפר, וזאת בהתאם לאמור בהסכם הפשרה. אשר לסך של 273,905 ₪ לפי דו"ח גור נקבע כי הקרן תשלם "בשלב זה" סך של 100,000 ₪.

25. כלומר, פסק הביניים מכריע שעל המשיבה לקבל 900,000 ₪, וזאת כאשר תמחור עבודת המשיבה טרם נעשה. העדפתו של הבורר את חישובי המשיבה, אינה יכולה להצדיק מתן פסק ביניים שמכריע באופן סופי בכך שהמשיבה זכאית לקבל 900,000 ₪, כאשר הפערים בין הצדדים, כפי שמוצגים בפסק הביניים הם בין 2,045,673 ₪ לטובת המשיבה לבין 319,672 ₪ לטובת המבקשת, וזאת כאשר טרם הוכרעה השאלה המרכזית שבגינה פנו הצדדים לבורר – תמחור עבודת המשיבה. רק לאחר ביצוע התמחור, ניתן יהיה לקבוע את סכום החיוב. ניתן היה לחשוב שהבורר מוסמך ליתן פסק ביניים למרות הוראות הסכם הפשרה אילו במסגרת פסק הביניים היה תמחור של עבודות המשיבה עד לשלב מסוים באופן שברור לחלוטין ובאופן סופי שמגיע למשיבה 900,000 ₪. אין קביעה כזו בפסק הביניים.

"החלטה של בורר, שנטען לגביה שהיא פסק ביניים תיחשב לכזו רק כאשר הדיון במחלוקת נשוא ההחלטה הושלם, התיק נסגר בכל האמור למחלוקת זו ובידי הצדדים נמצאת הכרעה ברורה ומפורשת במחלוקת מוגדרת, שלמה ובעלת קיום עצמאי משלה. מבחן הסופיות הוא מבחן דיוני פורמלי שאינו נקבע על פי תוכן ההחלטה, אלא על יסוד תוצאתה הדיונית. המבחן הראוי לזיהוי "סופיות" שכזו הוא מבחן הסעד, שהוא נקודת ציון דיונית המאפשרת לקבוע כי תחום מוגדר של ההליך הסתיים" (ראו, אורי גורן [בוררות](#) 279 (2018); [רע"א 7156/20 ליפמן נ' בסרב](#) [נבו] (25.11.2020).

בענייננו, לא ניתן לקבוע שתחום מוגדר של ההליך הסתיים באופן סופי.

26. העובדה שעל פי פסק הביניים מדובר בעיכובן שאין הצדקה להחזיקו אינה מעלה או מורידה – שכן השאלה שהבורר הוסמך להכריע בה היא מה "השורה התחתונה". רק לאחר הכרעה בשורה התחתונה ניתן יהיה לקבוע אם וכמה מגיע למשיבה, בניכוי הסכומים ששולמו לה עד היום. עוד יצויין כי במסגרת הסכם הפשרה הצדדים הסכימו כי התשלום בסך של 100,000 ₪ ששילמה המשיבה לחברת מרדכי גאלי, יתווסף לתשלום שיקבע המכריע (הבורר) – כלומר, לתשלום שיקבע לפי סעיף 4 להסכם הפשרה. לכן, הקדמת חיוב המבקשת לשלם למשיבה את הסך של 100,000 ₪ לפני ההכרעה לפי סעיף 4 להסכם, לא עולה אף היא בקנה אחד עם הסכם הפשרה והסמכת הבורר.

27. די באמור כדי להצדיק את ביטול פסק הביניים.

28. קושי נוסף שקיים בפסק הביניים הוא שהחיוב על פיו הוא של הקרן – כלומר, על פי פסק הביניים מי שחייב לשלם למשיבה את הסכום שנפסק זו הקרן (ולא המבקשת). אם פסק הביניים היה מאושר כפי שהוא, לא ניתן היה לממשו כנגד המבקשת וכמובן שלא ניתן לאשר פסק בוררות שמטיל חיוב על צד שלישי שכלל לא היה צד לבוררות או להסכם הפשרה. "הבורר מוגבל בסמכותו להסכם הבוררות שבין הצדדים, ואינו יכול להטיל חיובים על צדדים שלישיים או לפסוק לטובתם" ([רע"א 4766/11 חבר' סילבר טאוארס נ' קסירר](#), פס' יג [נבו] (7.3.2012)).

29. ביום 26.10.25 השיב הבורר להודעת דוא"ל של ב"כ המשיבה שבה ביקש ב"כ המשיבה לתקן את החיוב בפסק כך שיחול על המבקשת ולא על הקרן. הבורר ציין שלא מדובר בטעות כיוון שהצדדים הם שרתמו את הקרן להסכם הפשרה. הבורר צודק, אך הקרן לא נרתמה מצידה ולא חתמה על הסכם הפשרה. לכן, לא ניתן היה לחייבה במסגרת פסק הביניים.

אילו זה היה הקושי היחיד בפסק הביניים, ניתן היה להתגבר עליו ולאשר את פסק הבוררות בכפוף לשינוי לפיו החיוב חל על המבקשת ולא על הקרן. ראו בהקשר זה [סעיף 26\(ב\) לחוק הבוררות](#) לפיו בית המשפט לא יבטל את "פסק הבוררות כולו, אם ניתן לבטלו בחלקו, להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר" (ראו למשל, [רע"א 749/10](#) אבו-חצרא נ' חודדי, פס' 7 [נבן] (4.8.2010), [רע"א 1260/94](#) בן-חיים נ' אבי חן בע"מ, מח(4) 826, 831 (1994)).

30. אשר ליתר טענות המבקשת, מדובר בטענות מוקשות, אך לא מצאתי צורך להידרש אליהן הואיל וממילא מצאתי שיש לבטל את פסק הביניים והואיל וממילא כבר קיים פסק סופי.

31. הערה לפני סיום: בסמוך מאד למתן פסק הביניים הבורר כבר הכריע באופן סופי במחלוקות בין הצדדים, כך שביטול פסק הביניים אינו מותיר את הצדדים ללא הכרעה. ההכרעה קיימת וכל שנותר לצדדים לשלם את שכרו של הבורר ולקבלה. הגם שהבורר הודיע לצדדים שהפסק הסופי כבר נחתם על ידו, הרי שלאור התוצאה של הליך זה, הבורר רשאי, ככל שיש צורך, לתקן או לשנות את הפסק הסופי לרבות לצורך תכלול פסק הביניים (אם נדרש), שינוי החיוב כך שהקרן לא תחוייב או לכל צורך אחר שימצא הבורר לפי שיקול דעתו הבלעדי. ב"כ הצדדים יעבירו לבורר את פסק הדין.

התוצאה

32. הבקשה לביטול פסק הביניים מתקבלת.

33. הבורר רשאי לתקן או לשנות את הפסק הסופי כאמור בפסקה 31 לעיל.

34. לא מצאתי הצדקה לחייב את המשיבה בהוצאות לטובת המבקשת בשים לב לכך שהמבקשת לא שילמה את חלקה בשכר הבורר עבור פסק הביניים ולא משלמת את חלקה בפסק הסופי.

ניתנה היום, י"ח סיוון תשפ"ו, 03 יוני
2026, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה